

Naročnina listu: --
 Celo leto . . . K 12.—
 Pol leta . . . 6.—
 Četrť leta . . . 3.—
 Mesečno . . . 1/20
 Zunaj Avstrije: ----
 Celo leto . . . 15.—
 Posamezne številke
 -- 16 vinarjev. --

STRAŽA

Inserati ali oznanila
 se računajo po 18 vis
 od 6 redne petivrstice: po
 večkratnih oznanilih velja
 -- popust. --
 „Straža“ izhaja v pos-
 deljek in petek popoldne
 Rokopisi se ne vračajo.

Uredništvo in upravništvo Maribor
 Heroška ulica. 5. — Telefon št. 113.

Neodvisen političen list za slovensko ljudstvo.

Z uredništvom se more govoriti
 vsak dan od 11.—12. ure popoldne.

Najnovejša poročila na 4. strani.

Cehi in Jugoslovani.

Grof Czernin je pred naročeno delegacijo dunajskih mestnih očetov najvehementnejše napadel češki narod. Očitil mu je, ne da bi doprinesel obenem dokaze, da je v njem mnogo „veleizdajniškega“ mišljenja. Kaj si predstavlja Czernin pod „veleizdajo“, tudi tega ni povedal. Kajti ko navaja grehe čeških politikov, jim očita tudi, da hočejo „iztrgati dele iz ogrske države.“ Ali bi tudi to naj bila „veleizdaja“, ako se hoče Slovaška odtrgati od Madžarov ter priklopiti materi Češki?

Grof Czernin je prostodušno, kakor smo to vajeni dan za dnevom od največjih nemških hujskačev, brez navajanja konkretnih slučajev in brez natančne označbe dejanj, deliti pečat „veleizdaje.“ Ti napadi so prišli popolnoma nepričakovani. Vse se vpraša, kakaj ravno sedaj in zakaj s tako vehemenco?

Vsi vemo, da se v zadnjem času od strani Čehov ni ničesar zgodilo, kar bi se moglo, celo od njihovih največjih nasprotnikov, razlagati „veleizdajniško.“ Nasprotno, v češki politiki smo opazali zadnji čas več pasivnega, nego ofenzivnega duha. In vendar je smatral grof Czernin za potrebno, da je sedaj napolnil svoj lok z najbolj strupenimi pušicami ter jih streljal na Čehe? Zakaj to?

Ali je tako zahtevala zunanja politika? To ni mogoče! Kajti na zunanji s temi napadi ni povečal ugleda države, ki jo riše na znotraj kot nekonsolidirano, tudi ni pomiril ententskih skrbi za „zatirane narode“, kajti zunanost bo Czerninove napade lahko in gotovo izrabila za dokaz, da je res, kar se piše o zatiranju.

Zato je grof Czernin le iz notranjepolitičnih nagibov izlil svojo jezo nad Čehi. Toda kateri so najti nagibi?

Grof Czernin je v svojem govoru povedal, da bomo nadaljevali vojsko za Nemčijo. „Naj pride karkoli hoče — mi ne bomo izdali interesov Nemčije“, so doslovno njegove besede. Zato je tudi odklonil ponudbo francoskega mini-

strskega predsednika Clemenceaua za mirovna pogajanja, ker Nemčija ni voljna, govoriti s sovražniki o Alzaciji in Lotrinški.

Pri splošni želji po miru bi morale te besede Czerninove izzvati v Avstriji vsestransko razpravljanje o naših odnošajih do Nemčije. Zato je trebalo odvrniti pozornost od tega Czerninovega stališča, ki ga je govoril za entento, ter ljudem doma vreči drugo kost pred noge, da jo gledajo. Kaj je bilo bolj pri roki, nego si ohladiti svojo staro nemško jezo nad Čehi in jih postaviti v središče vsestranske debate?

Ali se ni grofu Czerninu to krasno posrečilo? Vsi govorimo samo o Czerninovem napadu na Čehe. Nihče ne omenja, tati je za državo, ki bi naj prednjala pri pogajanjih za svetovni mir, častno, da izdaja javnosti tajna pogajanja za mir, magari da so se tudi ponesrečila. S tem si zapravi država za bodoče vse zaupanje. Grof Czernin bi tega posebno ne smel storiti, ako bi res bil tako miroljuben, kakor govori. Toda mnogi mu po pravici očitajo, da govori o miru kakor naš avstrijski cesar misli, a da dela, kakor je Berolinu prav. Nihče tudi ne omenja mirovnih pogojev z Rumunijo, ki so kljub vsemu nasprotnemu zatirjevanju aneksionistični in nam Rumunov ne bodo naredili prijateljsko naklonjeni. Nihče tudi ne omenja, da nam grof Czernin iz Ukrajine ni prinesel živeža, ki nam ga je obečal. Nihče se za par tednov tudi ne bavi z notranjimi preživljenjskimi težavami. Vsi govorimo in gledamo samo na Čehe. Czerninu se je lučaj dobro obnesel.

Grof Czernin je le signaliziral boj proti Čehom v Avstriji, nadaljevale ga bodo v najlepši enotnosti nemške meščanske stranke. Laži in obrekovanj bodo vse polno. Toda Čehi naj bodo zagotovljeni, da čim bolj bodo izpostavljeni napadom svojih sovražnikov tem zvestejši bodo stali ob strani njih prijatelji Jugoslovani.

Glasovi o Czerninovem govoru.

Zagrebske „Male Novine“ poročajo iz Dunaja dne 4. aprila:

justičnim odsekom poslanske zbornice in vlado naposled vendar sprejet v obeh zbornicah in ki je sedaj tudi zadobil cesarjevo potrjenje.

Ta zakon je namenjen tistim, ki so bili enkrat — navadno v prvi mladosti — obsojeni, so se potem vedno dobro in pošteno obnašali, a so vseeno madež svoje obsodbe nosili na sebi skozi vse življenje. Koliko je bilo takih, ki so med svojimi sosedi po vsej pravici uživali največji ugled in spoštovanje, a so, ko so bili slučajno poklicani kot pričé na sodišče morali priznati, da so bili s 17 ali 18 leti ali še prej obsojeni radi tatvine. Pobrali so morda par jabolk svojemu sosedu. V sličnih slučajev je prišlo celo do samomorov, ker so dotičniki iz strahu pred sramoto pred zaslišanjem sami končali svoje življenje! Koliko njih je bilo zaradi sličnega prestopka za vse življenje izključenih od vsake javne službe, ker se je njihova obsodba do njihove smrti navajala v vseh policijskih informacijah.

Te strašne posledice enkratne obsodbe naj odpravi zakon od 21. marca 1918, d. z. št. 108, ki je izšel iz inicijative poslanske zbornice.

Dovoljuje se brisanje obsodbe do sedaj nekaznovanemu obsojencu, če je po svojem dejanju povzročeno škodo po svojih močeh popravil in če do prekora določenega roka ni bil nanovo obsojen.

Prvi in tretji pogoj se sme prezreti, če se poprejšnja ali kasnejša obsodba nanaša na prestopki ali pregrešek (torej ne zločin!), ki ne izvira iz nečastnega mišljenja in katerega kaznjivo dejanje je po okolnostih malenkostno.

Drugemu pogoju — da treba namreč povzročeno škodo popraviti — je odvzeta že v zakonu vsa ostrina z dostavkom „po svojih močeh.“ Revez torej, ki ukrađene svote ali druge škode ne more povrniti radi

„Danas je nekoliko jugoslovenskih zastupnika iz svojih domačih kotara ovamo prispjelo, te su u razgovoru sa zastupnicima štampe s ogorčenjem odbili navale proti češkim stranačkim vodjama sadržane u najnovijem govoru grofa Czernina. Oni izjavise, da će Jugoslaveni svoje držanje u delegaciji prema grofu Czerninu zaključiti u sporazumu sa češkim članovima delegacije. Veliko nezadovoljstvo izazvala je medju Jugoslovenima ta okolnost, da je grof Czernin u svom govoru hvalio samo Nijemce i Madžare, a navalio na Čehe, Hrvate kao i na sve ostale Jugoslovene, koji su u tom ratu toliko toga i tako velikih djela stvorili, posve ignorovao. Jugoslovenska plemena da su sigurno zaslužila, da se ponašaju barem isto toliko, koliko Nijemci i Madžari.“

Madžarsko časopisje je kar iz sebe samega veselja nad govorom zunanjega ministra in burno odobrava, da je grof Czernin „s krepko roko udaril notranjega sovražnika.“ „Pester Lloyd“ prihaja do zanj gotovo čudnega zaključka, da je grof Czernin s svojim nastopom protiv slovanskim politikom pokazal, da je dozdevno le notranjepolitično narodno vprašanje v svoji odločilni komponenti zunanjepolitično in vojnopolitično vprašanje, katerega rešitev je potrebna in nujna. Madžari občutijo Czerninov apel na državo ohranjajoče narode, Nemce in Madžare, kot pravo odrešitev! „Češki strup“ se mora za vsako ceno odstraniti iz telesa avstro-ogrške monarhije.

Glasilo hrvatske katoliške omladine piše:

„Oštricu svoga govora okrenuo je protiv onih političkih voda u monarhiji, koji da svojom političkom taktikom zavladaše rat i prema tomu da su krivi bijedi pučanstva. Tima je riječima ciljao u prvom redu na Čehe i tužne Slavene, kojih izričito ne spominje, ili bolje reći: na njihovu deklaracionu politiku, na njihovu borbu za slobodu i samostalnost. Patetičkim tonom poziva on sve državne stranke, da vođe odlučnu borbu protiv unutarnjih „veleizdajnika.“ Posebice apelira na Madžare i Nijemce, da se postave u jedinstvenu bojnu frontu protiv njih. Tu ne smije manjkati nijedan Nijemac, nijedan Madžar. Ponašprije moramo primijetiti, da onaj apel na Nijemce i Madžare u četvrtoj godini rata ne zvuči baš najugodnije, jer, ako ikada, a ono danas interesi države zahtijevaju unutarnji mir i unutarnju solidarnost. Svako dobro znade, koje je i što je mutilo do sada u monarkiji unutarnju toleranciju naroda prema narodu. To je hegemonija dviju nacija i ništa drugo. Tu je izvor svima nespornostima, svima trzavcima, svima krizama. Tužba Nijemaca i Madžara

pomanjkanja sredstev, vseeno lahko prosi za brisanje, ako dokaže, da je vsaj po svojih močeh skušal popraviti storjeno krivico. V mnogih slučajih bo torej zadostovalo, da mu poškodovanec da izjavo, da odškodnine ne zahteva.

Izključeno je pa brisanje pri zločinih, za katere je prisojena več nego enoletna kazen na svobodi, izvzemši obsodbe radi tistih zločinov, pri katerih po zakonu od 15. novembra 1867, d. z. št. 131, nehajo zle posledice takoj z dostano kaznijo; to so povečini zločini politične naravi.

Rok, ki mora preteči od dotične obsodbe, znaša za zločine, izvzemši ravnokar omenjene politične, 15 let, za te zadnje in za zaporne kazni čez 6 mesec v 10 let, v vseh drugih slučajih 5 let.

Uspeh brisanja obsodbe je ta, da dotičnik ne velja več za obsojen in da zato tudi ni več dolžan, da prizna obsodbo, če je zaslišan na sodišču ali pred drugo oblastjo. Tudi v kazenskih listih („fedinah“), in v policijskih informacijah se obsodba ne sme več navesti.

Brisanje pa ne nastopi samoobsebi, temveč je treba prositi za njo. Izvzet je le slučaj, da ima kaka oblast izdati kazenski list ali informacijo in najde eno samo obsodbo, če ista ne presega enoletne kazni na svobodi in če je od te obsodbe minule že najmanj 15 let. V takem slučaju jo ima oblast izpustiti iz informacij.

V vseh drugih slučajih pa odločuje o brisanju čeželno sodišče. O tem, ali so dani pogoji za brisanje, ima državni pravdnik poizvedovati z vso obzirnostjo za čast dotičnega obsojenca. On sme celo za brezprošnje prizadete osebe predlagati brisanje, ako je slučajno doznal, da so za tako brisanje dani tudi vsi pogoji.

LISTEK.

Vstajenje.

Bratje! V Triglavu ogoji goré,
 žarki kresovi, krvavi plameni,
 kakor silni meči ognjeni,
 ki jih sami arhanglji vihté.

Bratje! Naša pomlad gre iz tal,
 bistra, ko burja, močna, ko val.
 V naša domovja se je zagnala,
 temo razklala, solnce skovala,
 solnce: Kralja Matjaža dan!

Bratje! na plan!
 Kliče nas stare pravde dan!
 Drava nas zove, Adrija rjove,
 vrancem bliskajo nove podkove!
 Bratje v sedlo, vajeti v dlan
 in — Makabejci naprej!

Krajnc.

Novi zakon o brisanju obsodbe.

Ravnokar razposlani državni zakonik objavila zelo važen zakon, ki je bil poslednjih pogajanj med

proti tobožnjim slavenkim bundžijama jednaka je tužbi onoga vuka na janje, koje mu vodu muti. U ovu bi ranu avstrijski državci morali uprijeti pristom i provesti temeljitu operaciju. Narodna politika Čeha i južnih Slavena izrečena je u svibanjskim deklaracijama i u poznijim izjavama. To nije politika voda, koji narod zavađaju, već je to politika čitavoga našega naroda raširena i danas proživljena u srcima najširih masa, kako to svjedoče izjave, što svakim danom stizavaju iz svih naših krajeva. U Beču je rečena oštra riječ, ali treba znati, da nas ništa ne će odvratiti od borbe za narodne ideje, jer je naša savjest čista, jer se naše pravo osniva na prirodnom i božjem pravu.

Dunajska „Arbeiter Zeitung“ piše:

„Grof Czernin je danes kar najhuje napadel Čeha in jih obdolžil, kakor jih še nikdo ni besnešje in strastnejše, čeravno obdolžitve o veleizdajstvu v Avstriji kar tako frčijo okrog. Le predstavimo si to: Tega on ni povedal Čehom v obraz, temveč to je predaval gospodu Weisskirchnerju! Politični položaj ne pač v Avstriji po tem delu govora ne bo zboljšal.“

Tržaška „Edinost“ piše:

„Ali ne čuti grof Czernin, kako ponižuje svoj ugled, ugled od njega zastopane monarhije in pomen takih izjav, ako jih podaja (kakor to navadno dela), na banketih ob čaši penečega šampanjca ali pa pred deputacijami dunajskih časnikarjev ali občinskih svetovalcev, glede katerih govori o zli jeziki, da so povabljeni nalašč v to svrhu?! Zakaj ne stopa tudi on pred oklicani forum, pred delegacije?! Delegacije so itak le okrnjen parlament, v katerem prihaja pravo razpoloženje in mišljenje ljudstva le v zelo oslabiljeni in pritaženi obliki do izraza, vendar bi se bili že zadovoljili s tem. Toda minister je šel zopet preko ljudskega zastopstva in se izgovarja z — velikonočnimi počitnicami! Ali misli grof Czernin res, da delegacije ne bi bili prišli na Dunaj, če bi jih bil obvestil, da hoče govoriti o položaju in da je pripravljen tudi odgovorjati na tozadavna vprašanja? Ali se pa grof Czernin teh vprašanj boji? Lahko je govoriti pred dunajskimi „Spiessbürgerji“, ki imajo le dolžnost, da pobožno poslušajo, ki ne smejo pa nič odgovoriti in še veliko manj kritikovati. Grof Czernin se v svoji izjavi ni omejil na navaden eksponat, temveč je zalučal zastopnikom enega celega naroda najhujša očitavanja v obraz, ne da bi jim dal možnosti, da reagirajo na ta očitavanja. To, gospod grof, je zelo komodno, ni pa pošteno in ni kavalirsko. Kako naj sodi ostali svet o teh očitanjih, če se naš zunanji (v pravem pomenu te besede) minister ne upa stopiti z njimi pred tiste, katerim so namenjena? V očeh entente, s katero se je grof Czernin toliko bavil v svojem govoru, nam škoduje tako postopanje veliko več nego kaka nepremišljena fraza enega ali drugega preradikalnega ljudskega zastopnika. To pokazuje še le prav jasno, kako čudne razmere vladajo pri nas. Pred vsem svetom se je enkrat grof Czernin pobahal, da ima Avstrija najdemokratsnejši parlament (o ogrskem je seveda molčal); sam pa ta parlament popolnoma prezira in omalovažuje. Ali odgovarja tudi to „pravi demokraciji“, ki jo je prestolni govor proglasil za vodilno misel avstrijske politike? Izvajanja sama nam podajajo dokaj zanimljivosti. Pred vsem sprejme vsak ljubitelj miru z obžalovanjem vest, da je pred zapadno ofenzivo s francoske strani storjeni poskus, da bi prišli do mirovnih pogajanj, ostal brezuspešen. Razbil se je ob alzaško-lotariškem vprašanju. Razumevno je, da Nemčija po dosedanjih svojih uspehih nikakor neče popustiti v tem vprašanju.“

Socialdemokratski list „Napreje“ piše:

„Najbolj žalosten del govora je gotovo zadnji, ki ni več diplomatski, temveč navaden govor za kakšno sovinstižne šode. Hujskanje proti Čehom je gotovo namenjen tudi drugim nenemškim narodom. Zato je ta izbruh jako ponesrečen akt diplomata. Trditelj, da je akcija za samoodlobo narodov vzrok — podaljševanja vojne, je smešno. Apelirati na čut nemških in madžarskih mater ter jim kazati: glejte, Čehi so krivi, da se vojna nadaljuje, je vredno vsega obsojanja. — Govor pred zastopniki dunajskega občinskega sveta je napravil med avstrijskim prebivalstvom silno različen vtisk. Nemški nacionalci in kršč. socialci se veselo tega govora in hvalijo „vitezki“ na

Odločujoče sodišče ima, če se mu zdi, da ni še škoda po močeh povrnjena, dotičniku naznaniti znesek, ki bi ga imel povrniti ter mu v to svrhu določiti primeren rok.

Proti njegovim odločbam pristoja državnemu pravdniku in obsojencu pritožba, ki jo je priglasiti v treh dneh.

V slučajih, nepredvidjenih v tem zakonu, do voljuje brisanje cesar.

Zakon je stopil v veljavo z dnem razglasitve, torej s 27. marcem 1918.

Kakor se vidi, je poskrbljeno za to, da sodne oblasti postopajo z vso obzirnostjo in da se torej že pozabljena obsodba ne razglašja morda tedaj, ko dotičnik zaprosi brisanje. V justičnem odseku se je sicer zahtevalo še več, zlasti je bil stavljen predlog, naj obsodba s preteklem gotove dobe vgasne sama od sebe; no, temu se je protivila vlada z vso odločnostjo. Tudi v sedanjih obliki pa pomenja novi zakon velik napredek in posebno dobroto za vse tiste, ki so dosedaj trpeli pod posledicami kakega mladostnega pregreška.

Dr. R. v „Edinosti.“

sto zunanjega ministra, ki je neusmiljeno razmrcvaril Čeha in prijatelje miru. Nasprotno pa ta govor vpliva povsem drugače na rodne politike, na socialdemokratsko delavstvo, ki želi in se trudi, da bi v Avstriji nastale ustavne, demokratske razmere da bi se rešilo pravično tako pereče narodnostno vprašanje, ki je že toliko desetletij prava ovira vsakoršnemu napredku. Ni nobena tajnost, da imamo v monarhiji kljub ustavi, kljub pravicam na papirju, najhujši absolutizem, oziroma hegemonijo narodov prve vrste, v Avstriji Nemcev, na Ogrskem pa Madžarov. In zunanji minister prihaja v trenutku, ko je rešitev tega vprašanja najnujnejša, s svojim portfeljem kot zunanji minister ter neti narodno sovražstvo v državi, češ, da so pravične zahteve narodov krive nadaljevanju vojne. Grof Czernin trdi še več: pravičniti, da želja po miru podaljšuje vojno. O, saneta simplicitas! Gre še dalje gospod grof; če avstrijski socialist zahteva mir, je nemožato; če ga zahteva pa Anglež ali Francoz, je pametno; če ga zahteva Landsdowne, je modro; če ga zahteva Avstrijec Lamaš, je abotno. Grof Czernin trdi, da sta Avstro-Ogrski in Nemčija vedno pripravljene za mir, toda države sporazuma so sovražnice miru. In vendar ta stvar ni tako enostavna. Grofu Czerninu je Bog priča, da je bil vedno za mir, toda če primerjamo mirovne pogodbe z vzhodom, ta Czerninova želja ne prihaja pštev, zakaj v vseh teh pogodbah smo mir diktirali, torej praktično delali drugače, kakor pa trdi grof Czernin v svojih teoretičnih govorih. Miri, ki so jih doslej sklenile centralne države, nimajo prav nobenega znaka miru sporazumljenja in brez aneksij. Mogoče je, da se je to zgodilo preko Czerninove volje, toda če je tako, potem naj gro. tudi to pove.“

Češki člani gosposke zbornice: bivši minister dr. Fort, dvorna svetnika Hlana in Vrba ter vitez pl. Vohanka so poslali ministrskemu predsedniku dr. pl. Seidlerju brzojavko, v kateri se v imenu čeških članov gosposke zbornice odločno zavarujejo in ugovarjajo proti obliki in vsebini pavšalne obtožbe grofa Czernina proti ustavnim zastopnikom češkega naroda. Člani gosposke zbornice si pridržujejo pravico, da pri prvi priliki stvarno in obširno utemeljuje svoje stališče.

Wilson govori.

Sila do skrajnosti!

Ob slavlju prve obletnice kar so Zedinjene države stopile v svetovno vojsko je imel predsednik Wilson v Baltimore govor, v katerem je izvajal med drugim: Vzroki te največje vojske, vzrok, radi katerega se moramo boriti, vse, kar je odvisno od te borbe, je sedaj jasno bolj kot kedaj poprej. Zedinjene države so lahko sedaj bolj kot kedaj poprej gotove, da je njih usoda odvisna od izida te vojske. Zedinjene države vedo, da bodo v slučaju, če bi bila vojska izgubljena, izgubile istočasno kot velik narod svojo misijo na svetu. V Zedinjenih državah dobro razumemo kar so Nemci napravili v Rusiji, na Finskem, v Ukrajini in v Rumuniji in Amerika je prepričana da bi Nemci enako postopali i na zahodu, če jim ne bi stale nasproti armade, katerih številne nemške divizije ne morejo užugati. Če bi Nemci kakor hitro bi čutili, da je ta odpor nepremagljiv, stavili ugodnejše in pravičnejše pogoje glede na Belgijo, Francijo in Italijo, bi se lahko potem Amerikance grajalo, če bi sklepali iz tega, da se to zgodi samo zato, da se sovražniku zavaruje prosta roka v Rusiji in na vshodu. Namen so vražnikov (Nemčije) je brezdvomno ta, vse slovanske narode, vse prvotne cilje balkanskih narodov in vse dežele, nad katerimi je gospodvala Turčija, podjarmiti svoji volji in častihlepju ustvariti si svetovno državo nasilja, dobičkarije in trgovskega nadvladja, katero bi bilo za Ameriko ravnotako sovražno kakor za Evropo in bi koncem koncev zagospodovalo tudi nad Perzijo, Indijo in narodi daljnega Vzhoda.

Kaj naj torej storimo? Kar se mene tiče, sem pripravljen, posebno sedaj govoriti o pravičnem in častnem miru in vsak čas, če se ga odkritosrečno želi, razpravljati o miru, v katerem bodo enako odrezali močni in slabi. A ko sem predlagal tak mir, je prišel odgovor od nemških poveljnikov v Rusiji in jaz ne morem krivo razumeti pomena teh besed. Sprejemem to izzivanje in vem, da ga sprejmete tudi vi. Nemčija je še enkrat izjavila, da naj sila sama odloči, ali bi naj vladala med ljudmi pravičen mir in ali bi naj zavladovala pravica, kakor jo pojmi Amerika, ter odločila o usodi človeštva ali pa gospodstvo kakor si ga predstavlja Nemčija. Mi vsled tega

moremo dati samo en odgovor in ta je: Sila do skrajnosti! Sila brez mere in meje, prava triumfirajoča sila, ki bo svetovne postave zopet spravila v pravi red in bo vsako samolastno gospodstvo treščila v prah.

Clemenceau odgovarja Czerninu.

Francosko ministrsko predsedstvo je izdalo tole izjavo: Ko je Clemenceau prevzel vlado, so že bili v Švici od Avstro-Ogrske povzročeni razgovori med grofom Revertera, osebnim prijateljem cesarja, in majorjem Armand, ki pripada drugemu departementu generalnega štaba in ki ga je takratni minister za to določil. Clemenceau je menil, da ne more prevzeti odgovornosti za to, da bi prekinil te razgovore, ki sicer doslej niso redili nobenega sada, ki pa so vendar nudili koristni vir za informacijo. Major Armand se je torej na prošnjo grofa Revertera zopet mogel podati v Švico.

Navodilo, ki ga je v navzočnosti svojega predstojnika prejel od Clemenceaua, je bilo: Poslušati in nič reči. Ko se je grof Revertera prepričal, da je njegov poizkus, nastaviti vado za Nemčijo, ostal brezuspešen, je v označbo svojega poslanstva, dne 25. februarja izročil majorju Armandu od svoje roke pisano noto, koje prvi stavek se tako glasi: »Mesca avgusta 1917 so se začeli razgovori s tem le namenom, da bi od francoske vlade glede nabodoči mir dobili predloge, ki bi bili naslovljeni na Avstro-Ogrsko, pa bi bili taki, da bi jih Avstro-Ogrska lahko podpirala pri berlinski vladi.« Prošnjik in neprošen je grof Revertera s temi besedami priznal, da je šlo zato od francoske vlade dobiti predloge, ki bi bili naslovljeni na Avstro-Ogrsko, namenjeni za Berlin. Taka je torej z avtentičnim dokumentom pojasnjena zadeva, ki si jo grof Czernin upa označiti z besedami: »Clemenceau je nekaj časa pred ofenzivo na zapadu pri meni vprašal, ali sem pripravljen za pogajanja in na kateri podlagi.« S temi besedami grof Czernin ne samo da ni govoril resnice, marveč nasprotje resnice, kar na Francoskem imenujemo laž. Naravno je bilo, da Clemenceau ni mogel zadržati svojega ogorčenja, ko je videl, da je grof Czernin v upravičeni skrbi o končnih posledicah ofenzive, na takodržni način zamenjal uloge ter je francosko vlado predstavil kot beračico za mir v tisti uri, ko smo bili pripravljene s svojimi zavezniki, da osrednjim državam zadamo zadnji poraz. K tej izjavi ministrskega predsedstva pripominja prejšnji ministrski predsednik Painleve v listu »Humanite«: »Tekom 1. 1917 je Avstro-Ogrska večkrat poskusila začeti uradne razgovore z osebami četverosporzuma. Zlasti se je meseca julija 1917 javilo, da je grof Revertera po posredovanju nekega Švicarja večkrat silil na to, da bi se privatno razgovarjal z daljnim sorodnikom, grofom Armand. Ko se je takratni ministrski predsednik Ribot obvestil o tem, sta Revertera in Armand v avgustu 1917 prišla skupaj. Potem v avgustu ni bilo več nobenega se stanka, in nimam nobenega obvestila, da bi do 13. novembra 1917, ko je moj kabinet odstopil, se bit kak sestanek.«

Jugoslovanska deklaracija.

Občinski odbor B la š ki (na Koroškem), zbran v seji dne 24. marca t. l., je sklenil sledečo izjavo: 1. Tisočera hvala velikemu apostolu miru, Sv. Očetu Benediktu XV. in Njegovemu Veličanstvu našemu cesarju Karlu I. za njuno odkrito delovanje v prilog svetovnemu miru! Dovolj je krvi in sovraštva! Naj se vendar enkrat že sklene splošen, sporazumen mir! 2. Dovolj pa je tudi krivic in zatranj-narodov! Za enake pravice tirjamo tudi enake dolžnosti. Zato se z navdušenjem pridružujemo deklaraciji Jugoslovanskega kluba v državni zbornici dne 30. maja 1917 ter zahtevamo samostojno jugoslovansko državo pod slavnim habsburškim žezlom in sicer 1. kot resnični patriotje, ker želimo močno, mirno in trdno Avstrijo. Mirna in močna pa le bo, ako si bodo njeni narodi smeli svojo hišo urediti po svojem; trdna le, ako bo stal na jugu kot njen neomajani branik zadovoljen in svoboden jugoslovanski narod. Zahtevamo jo 2. kot zavedni Slovenci, ker vidimo edino le v njej rešitev svojega naroda. Pozdravljamo jo 3. kot slovenski kmetje, ker vemo, da bo naša Jugoslavija kmetijska država, prosta židovskih mogotcev. 3. Poslancem jugoslovanskega kluba pa kličemo: Hvala vam za Vašo požrtvovalnost in železno vstrajnost v boju za našo svobodo! Ne vdajmo se! (Sledi devet podpisov.)

Občinski odbor v Št. Danijelu pri Prevaljah je sklenil v svoji seji sledečo izjavo: Globoko prepričan, da moremo Slovenci na Koroškem edino le z uresničenjem jugoslovanske deklaracije doseči svoje gospodarsko in kulturno in narodno bodočnost, sklene podpisani občinski odbor, občine Št. Danijel sledečo izjavo: Občinski odbor se z veseljem in navdušenjem pridružuje deklaraciji Jugoslovanskega kluba na Dunaju z dne 30. maja 1917, t. j. izjavi naših državnih poslancev, s katero zahtevajo združitve vseh pokrajin, kjer prebivajo Slovenci, Hrvati in Srbi v Avstriji, v samostojno in svobodno državo pod žezlom presvitlega cesarja Karla I. in prejasne naše habsburške dinastije. Istotako izražamo popolno in neomejeno zaupanje Jugoslovanskemu klubu na Dunaju ter z navdušenjem odobravamo njegovo delo za naše narodno združenje. Želimo in zahtevamo tudi, da se končajo vojne grozote in da se sklene z Avstrijo časten mir. Hvaležno pozdravljamo mirovno delo Sv. Očeta Benedikta X. in našega presvitlega cesarja Karla I.

V Črni na Koroškem je podpisalo jugoslovansko deklaracijo 795 moških, 435 žen in deklet med temi 495 rudarjev in 79 rudaric, skupno 1 podpisov.

V občini Št. Danijel na Koroškem se je podpisalo za Jugoslavijo 388 moških, mladeničev, žen in deklet.

Za jugoslovansko deklaracijo se je izrekel krajni šolski svet v Vogrčah na Koroškem.

V Ledenicah na Koroškem je podpisalo jugoslovansko deklaracijo 248, v Rožeku 61, v Podkrnosu pri Celovcu 61, v Št. Lenartu pri Sedmih studencih 285 in v Št. Janžu v Rožu 310 oseb.

Politične vesti.

Jugoslovanski klub Čehom. Načelnik Jugoslovanskega kluba je Češkemu Svazu vposlal ta-le telegram: „Naj pride, karkoli hoče, mi ne bomo izdali interesov Nemčije“, je rekel grof Czernin načelniški konferenci dunajskega mesta sveta. Da bi narodi ne preišljevali o teh besedah, je moral povzročiti med njimi razpor. In kaj bi naj nemškočeškemu grofu bilo bližje, kakor da nahujska nemški in madžarski narod k izbruhom sovraštva proti Čehom. To se mu je posrečilo. Česky Svaz naj sprejme zagotovilo, da bodo Jugoslovani v žalosti in veselju zvesto vztrajali ob strani češkega naroda v boju za njega čast in obstoj. Trdno sklenjeni bomo našo skupno pravično stvar dovedli do zmage.

Mestni ptujski svet je žalosten, da grof Czernin v svojem govoru ni hujskal tudi proti jugoslovanski državi. Zato je mestni svet ptujski v seji dne 4. t. m. grofa Czernina pozval, naj še tudi to stori. Da Czernin ni pohvalil jugoslovanskih vojakov, kakor je to storil glede nemških in madžarskih, o tem se mestni svet ptujski ne pritožuje. Čeprav je Czernin po mišljenju mestnemu ptujskemu svetu precej soroden, vendar je veliko vprašanje, ali se bo zmenil za politične nasvete ljudi, kakoršni sede v ptujskem mestnem svetu.

Za hišne preiskave po vsej državi. Iz Celovca so poročali, da je baje koroška deželna vlada predlagala dunajski osrednji vladi, da se naj po vsej državi, torej tudi v mestih in trgih, uvedejo stroge hišne preiskave, ker je skoro gotovo, da imajo marsikateri imovitejši mestni prebivalci poskrte ogromne zaloge živil. Ako bi se te nakupičene in poskrte zaloge enakomerno porazdelile, bi ne bilo nobene težkoče vztrajati do nove žetve. — Popolnoma pravilno: Na kmetih se vrši rekvizicija za rekvizicijo, a mestni bogataši in mogotci so pa pred njimi — popolnoma na varnem.

Cesar gre na Ogrsko. V prvi polovici meseca maja namerava cesarjeva obitelj dalje časa bivati v Budimpešti. V gradu Gödöllő popravljajo že delj časa potrebne prostore, v katerih bo bival cesar s svojo družino.

Razpust ogrske poslanske zbornice. „Az Est“ prinaša malo verjetno vest, da namerava vlada razpustiti ogrsko poslansko zbornico, če ista ne bo hotela sprejeti predlagane volilne reforme.

Grof Czernin — mož beseda. Iz Czerninovih izjavanj o mirovni pogodbi z Rumunijo je razvidno, da se jej na različnih točkah vzame nekoliko njene doseadanega teritorija. To pa — Bog varuj! — niso nikake aneksije, to so le mejne poprave. Grof Czernin, ki je dal besedo, da sklene mir brez aneksij, ostane torej tudi po tem miru — mož beseda! V te mejne poprave Rumunija seveda popolnoma prosto voljno (!) privoljuje in ne bo gojila nikakih maščevalnih idej. Ako pa bi bila vendar nekoliko ozlovoljena, naj se obrne na vzhod: saj lahko dobi v Besarabiji mnogo več, nego je izgubila v tej vojni. Besarabija spada sicer k Rusiji, a kaj briga to našega zunanega ministra! Danes, ko si sme vsakdo iz ruske države izrezati kak kos, naj to stori tudi Rumunija! To bi bila sicer neka aneksija, no, pa ne stro-ogrška. Grof Czernin ostane torej še zmerom — mož beseda.

Grof Czernin govori. Kakor domnevajo v parlamentarnih krogih, utegnejo biti delegacije oziroma odsek za zunanje zadeve, sklicane za 20 april. Grof Czernin se bo ob tej priliki zopet izjavil o položaju.

Poljsko vprašanje. Iz Dunaja se poročala „Berliner Tagblatt“: V smislu načrtov, o katerih se je doslej razpravljalo med Berlinom in Varšavo, naj bi se zaenkrat med Poljsko in centralnimi državami zagotovila le politična in gospodarska zveza. Vlada, katero bo sestavil bivši finančni minister Steczkowski, bo sklicala v kratkem državni svet. Državni svet bo izdelal volilni zakon in na tej podlagi izvoljeni deželni zbor bo sklenil monarhično ustavo ter izvolil prvega poljskega kralja. Doslej je rešitev v avstrijsko-poljskem smislu še vedno mogoča.

Nov češki list. Kakor poročajo češki listi, se govori, da začne baje s 1. majem t. l. izhajati nov češki dnevnik kot organ desnega krila nekdanjih mladočehov, ki so imeli „Narodne Liste“ v rokah pred osvobojenjem dr. Kramara in tovarišev; to so gg. bivša ministra Fiedler in Trnka, dr. Tobolka i. t. d. Gospodje so baje za „previdno politiko.“

Kako bi prišla Evropa k miru! Načelnik švicarskega generalnega štaba Sprecher-Brunnegg je pri svečanosti generalnega štaba imel v Bernu krepak in odkritosrčen govor, katerega je zaključil s temi besedami: „Vojne se ne preprečijo z odloki za svobodo, ne z ljudovlado, ne z upornostjo zoper orožno službo, ampak samo z vrnitvijo k pravemu krščanstvu. Dokler bo Evropa verovala samo v orožno silo, bo vedno klanje in uničevanje človeštva, kakor v prvem stoletju pred Kristusom v rimski državi.“ So se merili različni mogotci, katerim so polni žepi zmešali zdravo pamet.“

Tedenske novice.

Sv. birma v braslovški dekaniji. Sv. birma se bo delila letos v Braslovčah dne 14. julija, na Vranskem dne 15. julija, v Št. Juriju pod Taborom dne 16. julija, v Št. Pavlu dne 17. julija.

Cesar odlikoval odličnega slovenskega duhovnika. Od Sv. Lovreca v Slov. gor. se nam piše: Ginljiva patriotična slavnost se je vršila na veliko-nočni ponedeljek v naši župniji. G. okrajni glavar je izročil tukajšnjemu velečastitemu in občasnoštevane mu gospodu župniku in duhovnemu svetovalcu Jožefu Sinko visoko cesarsko odlikovanje: zlati zaslužni križec s krono. Ker je bilo vreme prav ugodno, se je vršila dekoracija na prostem pred cerkvijo. Za to odločen prostor je kinčala v ospredju zavenci okrašena podoba presvitlega cesarja Karla. Udeležili so se te slovesnosti učitelji s šolsko mladino, Mar. družba, veteranci in velika množica faranov. Po primernem nagovoru g. okrajnega glavarja so častitali odlikovancu šolarji in drugi. Bog dal, da bi se izpolnile želje, izražene pri tej priliki!

Dekan Henrik Angerer †. Na Veliki četrtek zvečer ob 7½ je umrl mestni župnik pri Sv. Ilju v Celovcu, preč. g. Henrik Angerer, častni kanonik, kn. šk. konzistorijalni svetnik in dekan. Rojen Nemeec na slovenskih tleh se je naučil slovensko in je pastiral tudi med Slovenci, kot kaplan v Kotmarivasi in kot župnik v Mostiču. Slovencev je bil pravičen in je odkrito obsojal zatiranje Slovencev. Rad je tudi prispeval za dobrodelne namene med Slovenci. Rojen je bil na Ziljski Bistrici dne 1. septembra 1849, in bil v mašnika posvečen dne 14. julija 1872. Njegov pogreb na Veliko noč popoldne ob treh je bil veličasten. Svetila blagemu pokojniku večna luč!

Dva nova dalmatinska škofa. Cesar je imenoval za škofa za Split-Makarsko stolnega prošta v Makarski dr. Jurija Carič, za škofa v Hvaru pa škofa v Šibeniku, Luko Pappafabo.

Naš cesar na Goriškem. Preteklo sredo, dne 3. aprila, se je naš cesar vnovič podal na Goriško, da se osebno prepriča o položaju beguncev, ki se vračajo v svojo domovino ter o tem, kako in v koliki meri se vsled vojne porušena mesta in kraji zopet gradijo. Cesarja so spremljali ministrski predsednik dr. Seidler, načelnik generalnega štaba pl. Arz in več višjih dostojanstvenikov. Na postaji Sv. Lucija-Tolmin sta cesarja pozdravila tržaški cesarski namestnik in goriški okrajni glavar. Cesar je zahteval p. drobnih poročil o prehranjevalnih razmerah prebivalstva in o tem, kako napredujejo zgradbe in poprave porušenih krajev. Od kolodvorja Sv. Lucije se je cesar peljal v avtomobilu skozi močno porušena kraja Sv. Lucija, Tolmin do Kobarida in dalje v Gorico. V Tolminu je imel slovenski deželni poslanec Rojec nagovor na cesarja, v katerem ga je prosil očetovske skrbi za hudo prizadeto goriško deželo. Cesar je dal zagotovilo, da bo storil vse, kar bo le mogoče. V Gorici je cesar sprejel veliko županov goriške okolice, ter se z njimi ljudomilo razgovarjal. Naše cesarju in domovini iz dna duše vedno udano in zvesto slovensko ljudstvo je navdušeno pozdravljalo mladega ljudomilega cesarja, ki je vnovič pohitel v to nesrečno deželo tolažiti in pomagati težko preizkušenemu slovenskemu ljudstvu.

Cesar Karel potuje te dni po Istri, da se prepriča o veliki bedi med tamošnjim ljudstvom.

† **Dr. Horiak.** Na Dunaju je umrl dne 5. aprila g. dr. Karel Horiak, c. kr. rud. nadsvetnik v ministrstvu za javna dela. Bil je rojak iz Laskega trga: skoz in skoz poštenjak le žal da je od 5. lat. šole stopil v nemški tabor. Sošolci mu želimo večni mir in pokoj!

Vojaška pritoževalna pravica. Vojno ministrstvo je ravnokar izdalo odlok, s katerim se razpravlja o pritoževalni pravici moštva in o vojaškem redu za c. in kr. armado, kjer bodo gotovo ta odlok sprejeli z zadovoljstvom na znanje. Jasno in razločno se razglašajo pravica vojaških oseb do utemeljenih pritožb in tudi oni, kjer se obrača proti neosnovanim in v svoji obliki nedopustnim pritožbam.

Kedaj se vrnejo naši vojni vjetniki iz Rusije? Vojno ministrstvo naznanja, da je dne 17. marca t. l. odposlalo svoje zastopnike v Rusijo in v Ukrajino, da se dogovorijo o načinu, kako spraviti v najkrajšem času naše vojne vjetnike iz Rusije in Ukrajine. Zadeva glede vračanja naših vojnih vjetnikov iz Ukrajine in Rusije je torej v dobrem teku.

Po 34 mesecih se je oglasil. Piše se nam: Preteklo je že 34 mesecev, odkar ni bilo slišati nobene glasne od Jurija Kolmana iz Lok pri Sv. Vidu na Planini. Vse je že govorilo, da ni več med živimi, da ga ne bomo nikdar več videli. Velika je bila žalost za njegove starše in sestre. A zdaj se je pa žalost spremenila v veselje. Na Veliki petek zvečer je kar naenkrat prišel izgubljeni sin iz daljne Rusije obiskat svojo milo domovino in svoje starše. To je bilo veselje pri Kolmanovih!

Poljedelski dopusti. Prošnje svojecev vojaških oseb za podelitev poljedelskih dopustov se pri vojnem ministrstvu tako množe, da je to v soglasju z domobranskim ministrstvom prisiljeno objaviti naslednje: Vlaganje prošnje pri vojnem ministrstvu je čisto brez pomena, ker ima po obstoječih odredbah poveljnik nadomestnega oddelka, oziroma zavoda, pravico podeliti dopust. Čisto brez pomena je vlaganje prošnje za podelitev dopusta osebam, ki pripadajo armadi na bojišču. Te prošnje pošlje vojno ministrstvo pristojnemu poveljstvu na bojišču. Pripominja se, da je vojno ministrstvo v soglasju z domobranskim ministrstvom pri izdaji tozadevnih odlokov ukazalo vsem vojaškim oblastim, da morajo skrbeti za največjo možnost dopustov, posebno pri osebah, ki pripadajo poljedelskim poklicem. Povdarja se, da pri reportu izražena prošnja popolnoma zadostuje in je ni treba še s številnimi prošnjami podpirati.

Karte za tobak. Dunajskim listom se poročala iz zanesljivega vira, da tobačna uprava vendar le namerava upeljati karte za tobak, sicer ne v tem smislu, kakor karte za živila, ampak kadileci bodo dobili karte, s katerimi bodo upravičeni kupovati tobak samo v eni natančno določeni tobačni trafiki, ne pa tudi v več trafikah. Nadalje bo tudi določeno, za kateri okoliš se smela ta ali ona tobačna trafika prodajati tobak. V bodoče torej ne bo mogoče, da bi si kadilec nakupil tobaka sedaj v tej, sedaj zopet v kaki drugi trafiki.

Sovodnje — Savoja. Leta 1897, t. j. pred 21 leti, sem se peljal po južni železnici iz Gorice v Trst. V vagonu sta bila dva trgovca, eden Nemeec, drugi pa Lah iz Italije. Ko se vlak ustavi v Sovodnjem, vsklikne Lah: „Glejte, kako tukajšnje ljudstvo hrepeni po Italiji, celo vasi je dodalo ime Savoja!“ (Na železniški postaji se je bliščal napis Rubbia-Savogna, beri: Sovonija. Lah pa je brač: Savoja. Savoja pa je sedanja, laška vladarska hiša.) Zahrkotal sem se na glas. Grod me je pogledal Lah. Tako sem ima povedal, da je napis na postaji popolnoma pokvarjen, da se mora pravilno glasiti Sovodnje. Nato sem jima tudi razložil, odkod ime Sovodnje. Nemeec, ki je dobro govoril hrvaški, se je popolnoma strinjal z mojo razlago. Lah pa je molče sklenil okno gledal čez Gradiško proti Italiji. Ko sem še povdaril, da tukaj prebiva le slovensko ljudstvo, ki ljubi svojo domovino Avstrijo, kateremu Italija se v sanjah ne pride na misel, zamrmral je debeli Italijan: „No si puo dire?“ (Se ne more reči.) Se razume, da mu na te besede nisem ostal dolžan odgovora. Ta dogodek sem napisal v razvedrilo našim izgnancem iz Sovodnje in pa širši javnosti na znanje, kaj povzroči pokvarjeno, t. j. poitalijančeno ime, kakoršnih je na Goriškem zelo, zelo veliko in na katerega se zemljelačni, verolomni, bivši zaveznik sedaj sklicuje kot „odrešitelj“ naše lepe Goriške. Kdaj bodo ti merodajni krogi spoznali, da se s takimi poitalijančenimi imeni vzbuja v Italiji le še večji pohlep po naši zemlji? Kako potrebna je Jugoslavija pod avstrijskim orlom, ki bo zemljelačnemu sosedu enkrat za vedno pregnala pohlep po slovenski zemlji. Jugoslavija bo močni. Avstriji nepremagljiv branik proti zavratnemu Lahu. — Tolminski.

F. V. Raiffeisen. Dne 30. marca je minulo 100 let, kar je bil rojen ustanovitelj poljedelskega združenstva Friderik Viljem Raiffeisen. Rojen 30. marca leta 1818. Umrl je dne 11. marca 1888.

Francosko bojišče.

13 km pred Amiensom.

Iz nemškega glavnega štana se dne 5. aprila

poroča: Kljub skrajno zilavemu sovražnemu odporu se je do večera dne 4. marca nemškimi četam posrežilo prodreti 13 km do mesta Amiens. Amiens se že nahaja v območju nemških lahkih poljskih topov.

90.000 vjetnikov.

Iz Berolina se dne 5. aprila poroča, da znaša do dne 5. aprila število vjetnikov, ki so prišli v nemško vjetništvo, 90.000 mož, vpljenjih je pa bilo 1300 topov.

Brazilijske čete za Flandrijo.

Iz glavnega mesta Brazilije Rio de Janeiro se z dne 5. aprila poroča, da je brazilijska vlada sklenila odposlati svoje čete na francosko bojišče.

Vojne potrebščine v francoski zbornici.

Dne 4. aprila je francoska vlada predložila zbornici zakonsko predlogo, da ji dovoli za pokritje vojnih potrebščin kredit v znesku 8% milijard frankov. Za vojni kredit je glasovalo vseh 475 navzočih poslancev; menda ni zbornice na svetu, kjer bi bila tako ogromna sveta brez vsakega ugovora in enoglasno sprejeta.

General Foch o položaju.

General Foch je izjavil o vojnem položaju na zahodu: Vse gre dobro. Nemce smo ustavili pri njih prodiranju. Od 30. marca dalje niso prišli Nemci nikamor naprej.

Gospodarske novice.

Seme. Posestniki in najemniki v področju mariborskega okrajnega glavarstva dobijo semenski fižol, koruzo, proso in ajdo. Prošnje morajo takoj poslati okrajnemu žitnemu nadzorniku na mariborskem okrajnem glavarstvu. V prošnji se mora navesti občina, kjer se nahaja njiva in velikost dotične njive ter koliko se rabi semena.

Oddaja pesinega semena. Zveza gospodarskih zadrug v Gradcu, Bismarckplatz št. 3, je dobila večjo množino pesinega (roninega) semena, katerega oddaja štajerskim posestnikom za ceno 10 K 1 kg. Naročila se pošljejo na gornji naslov.

Vagon fižola je zaplenilo mariborsko okrajno glavarstvo agentu Radiju v Mariboru. Poslati ga je nameraval iz Štajerske in sicer za ceno 15 K za 1 kg. Zaseženi fižol se bo porabil kot semenski fižol za mariborski okraj.

Dopisi.

Maribor. Prehranjevalni urad mariborskega okrajnega glavarstva je razdelil sladkor za mesec april sledeče: Studenci: Opelka 1000 kg (193 kg ostalo od meseca marca); Dobrovec: Raunig 250; Št. Jij: Plevnič 400, Gasser 340, Hercog 400, Faleš 150, Hamer 80, Swafy 300; Fram: Zamolo 380, Kodrič 260, Högenwart 290; Kamnica: Poš 1050 (9); Št. Jurij ob Pesnici: Dobaj 620; Jarenčina: Cvilak 530, Kramberger 300, Pinterič 200, Jamernik 200, Ferk 300; Št. Jakob: Arnuš 600, Schneeberger 430; Sv. Križ: Verdonig 470; Krčevine: Sock 500, Serec 300, Mydlil 570 (14); Hoče: Polc 860; Rače: Šijanec 320, Lašič 200; Gornja Sv. Kungota: Vaupotič 620; Sp. Sv. Kungota: Vaupotič 320, Likavec 320; Lembah: Zemljič 350 (8), Rotner 310, Sorko 120; Leitersberg: Perko 260 (92), Kodrič 100 (4), Lupinšek 100, Paluc 500; Št. Lovrenc nad Mariborom: Kukovič 150, Bolčin 200, Oder 200, Kores 50, Karničnik 300, Razdeljevalni odbor 960 (69); Sv. Marjeta na Drav. polju: Macun 590; Sv. Marjeta ob Pesnici: Baumgartner 650 (12), Jager 300; Sv. Martin pri Vurbergu: Fr. Frajnc 600; Sv. Nikolaj: Florjančič 240; Ploderšič: Schönwetter 230; Št. Peter: Lorber 200, Lanišič 840; Pekre: Sorko 270; Planice: Kodrič 230; Podova: Novak 480; Pobrežje: Mayer 600, Prechtler 330, Marko 400, Sucher 400; Ruše: Kupčič 270, Beigott 230, Konsum 230, Sernee 250, Rotner 100 (48); Reka: Lebe 550; Ribnica-Brezno: Povoden 80 (29); Razvanje: Kotz 330 (14); Radvanje: Pesek 300, Lobnik 700 (193); Devica Marija Brezje: Horvat 550; Žitečka vas: Krajnc 330; Slivnica: Loh 340, Polajnc 400; Tezen: Scheweder 300 (6), Walzl 100 (74); Svečina: Smonig 650, Skribe 300; Selnica ob Dravi: Jagrič 930, Kanzler 250 (35), Pinter 330, Golob 280; Pikel: Sima 200 (40), Drogenik 100, Schwelz 200; Makole: Košorok 400, Osebek 400, Dreg 300, Novak 350; Sv. Martin na Pohorju: Koš 940; Gor. Poljskava: Cisel 300, Uranjek 220, Navratil 200; Poličane: Šumer 200, Vodenik 400, Oberski 100, Savsky 200, Knaflič 200; Pragarsko: Tischler 376; Studenice: Kaučič 570; Spodnja Poljskava: Sicherl 619 (36); Sv. Ana: Repulsk 380, Zemljič 300; Sv. Anton: Tušak 400, Markovič 400, Ozvatič 320; Sv. Andraž: Ozvatič 140; Sv. Barbara: Šabeder 300, Šaupperl 200, Kostanjšek 360; Sv. Benedikt: Šumenjak 1160; Sv. Trojica: Golob 320, Čauš 300, Čeh 300; Sv. Jurij v Slov. gor.: Bauman 350, Wergles 350, Siter 300, Schönwetter 300; Sv. Lenart: Sedminek 250, Spitz 200, Dimnik 300 (7), Zemljič 230 (115); Negova: Šumenjak 160; Sv. Rupert: Lorber 500, Bauman 350, Golob 300, Rois 200; Biš: Ketiš 170.

Leitersberg-Krčevine. Gospod Aleksander Mydlil, trgovec v Mariboru, je podaril naši solarski kuhinji 125 kg kisle repe, za kar se mu odbor v imenu revnih solarjev najsrčneje zahvaljuje.

Selnica ob Dravi. Umrla je vrla slovenska go spodinja Jožeta Seyfrid, posestnica na Janževem v hu. Rajna je bila daleč naokrog znana kot vneta Slovenka. Svetila ji večna luč!

Sv. Bolfenk v Slov. gor. Dne 19. svečana t. l. je daroval svoje mlado življenje za cesarja in domovino veleposestniški sin Alojz Simonič iz Trnovske vasi pri Ptuj. Bil je up in ponos donračih, zdrav in krepek, poklican, da prevzame domačijo in ohrani hiši ime. Toda ljubi Bog je sklenil drugače; ravno njega je pobrala nemila smrt; zahrbtna malarija mu je ugasnila mlado življenje. V daljni Macedoniji, na vojaškem pokopališču v Ohridi, počiva njegovo truplo, tam čaka častitljivega vstajenja. Bog potolaži potrte domače, pokojnemu Lojzku pa daj večni mir in pokoj!

Sv. Ema pri Pristavi. Dne 14. aprila t. l. pride naš g. drž. in dež. poslanec dr. Franc Jankovič poročat svojim volilcem o delovanju v državnem zboru in o velikem napredku Jugoslovanskega kluba, Shod se bo vršil popoldne po večernicah ob 3. uri v prostorih župnišča pri Sv. Emi. Poslanec bo govoril o nasilnih rekvizicijah živine, sena in žita. Povabljeni so na shod volilci iz šmarskega, rogaškega in kozjanskega okraja. Udeležite se shoda gotovo v velikem številu, da se pogovorimo z gospodom poslancem o naših težavah in mu izročimo svoje želje. Pridejo tudi bratje Hrvatje. Dne 14. aprila k Sv. Emi.

Celje. Za drugo zasedanje tukašnje porote za leto 1918 so imenovani za predsednike sledeči: Predsednik okrožnega sodišča dvorni svetnik Adalb. Kotzian, višjesodni svetnik dr. Adolf Roschanz, deželnosodna svetnika Ludovik Wenedikter in pa Adolf Matzl.

Vransko. Graščinsko veleposestvo baron Wittebachovo v Kapli je kupil posestnik J. Kokol.

Šmihel pri Pliberku. Znan orožnik Mohar, ki je ob priliki podpisovanja jugoslovanske deklaracije rogovilil po naši okolici in plašil naše slovensko prebivalstvo, je nenadoma izginil. Tla so mu postala prevročja.

Najnovejša poročila.

Iz najnovejšega nemškega uradnega poročila.

Berlin, 7. aprila.

Na bojni fronti hudi artilerijski boji, katerim so sledili ob rekah Auere in Avre močni angleški in francoski napadi, ki so pa bili odbiti. Istotako je bil odbit večkratni naval francoskih divizij na zahodnem bregu Avre pri kraju Mesnil. Tudi pri kraju Amigny na južnem bregu reke Oise je prišlo do hudih bojov. Nemške čete so z naskokom zavzele predmestje mnšta Chauny ter močne sovražne postojanke pri kraju Amigny in pri gozdu Comy. Nemške čete so dosegle črto Bichaucour-Autrevigli Novdrandbarisis.

Avstrija zopet udari proti Italiji.

Carigrajski list »Hilal« piše, da bo nemški ofenzivi na zahodu sledila velika avstrijska ofenziva proti Italiji.

Japonci v Vladivostoku.

Japonci so se te dni izkrkali v Vladivostoku pod pretrezo, da ščitijo tamošnje Japonce. Prav zaprav pa je japonski namen, prodirati v Rusijo in se polastiti Sibirije. V Vladivostoku so se izkrcale tudi angleške čete. — Nemci pa so se izkrkali na Finskem in prodirajo proti Helsingforsu.

Prodiranje Turkov na Kavkazu.

Na Kavkaški fronti prodirajo turške čete čez stare rusko-turško mejo. Zasedli so že mesta Ersechie severno od Vanskega jezera in mesto Ardahan. Tudi ob črnomorski obali so Turki prokoračili mejo v smeri Batuma.

Buren shod koroških in štajerskih Slovencev.

Za včeraj dne, 7. aprila napovedani shod posl. Verstovška v Št. Janžu pri Spodnjem Dravogradu se je vršil ob ogromni udeležbi

našega ljudstva. Osebito je bilo na shodu prav veliko koroških Slovencev. Prišli so od vseh strani peš, z železnico, mnogo jih je pa prišlo na vozovih, okinčanih z narodno trobojnico. Shodu je predsedoval domači župan, ki je dal besedo dr. Korošcu. Njegova izvajanja je ljudstvo spremljalo z viharnim odobravanjem. Povdarjal je predvsem, kako smo bili Slovenci dosedaj le hlapi in zatirani na vseh poljih. Posebno je omenjal trpljenje kakršnemu je bil izpostavljen jugoslovanski narod tekom štirih let vojne. Ko je dr. Korošec govoril že več kakor pol ure, je prišlo kakih 200 Nemcev in nemškutarjev pod vodstvom koroškega Lučovnika in mariborskega urednika Jahna. Dr. Mravlag je ostal v Spodnjem Dravogradu, iz previdnosti, kakor se to spodobi oberkomandantu. Pripravljen pa je bil znani naš prijatelj Franceelj Girstmaier, da bi govoril. Naši so sprejeli došle s klici: „Ven z Nemci in nemčurji!“ Nekateri došlecev so se pomešali med zborovalce med tem, ko je večina ostala v bližini vhoda na dvorišče, kjer se je vršil shod. Naši so izdali geslo: Dokler bodo Nemci mirni, jih pustimo pri miru. Toda oni niso prišli z namenom, da bi mirno zborovali, ampak iz povsem drugih razlogov. Motili so izvajanja dr. Korošca z raznimi sirovimi medklici, med katerimi je bil najnavadnejši „Hochverräter.“ Ko se je našim konečno zdelo zadosti, so pritislili na Nemce, da jih izrinejo iz dvorišča. Tedaj so Nemci potegnili palice (pripominjamo da so bili oboroženi z močnimi okovanimi palicami), toda niso poznali krepkih rok naših mladeničev in mož.. V hipu so Nemci razoroženi in njih lastne palice so padale po njih glavah. Ko so Nemci videli, da gre za res, so se spustili v divji beg, naši možje in mladeniči za njimi, a žene so začele veselja ploskati. Bližnji plotovi so pri tem precej trpeli, ker so naši iskali nadomestila za zlomljene nemške palice.

Ko so Nemci pribežali izven vasi, so se naši vrnili in dr. Korošec je mogel svoj govor nadaljevati mirno in nemoteno. Ožigosal je v svojih daljnih izvajanjih postopanje Nemcev, ki so hoteli motiti naše zborovanje ter povdarjal, da hočemo mi ostati zvesti habsburškemu prestolu in kroni, dočim hočejo Nemci priti pod Hohencollernce.

Ko je dr. Korošec govoril še kakšne četrt ure, je posl. dr. Verstovšek naznanil, da je z ozirom na dogodke, ki so se vršili, vladni komisar odredil razpust shoda. Ljudstvo je razburjeno klicalo: Zakaj to? čemu to? Saj je sedaj mir! Zakaj se nas ne pusti naprej zborovati? Dr. Verstovšek je rekel: „Moramo se ukloniti odredbi oblasti, toda predno se razidemo, dam na glasovanje resolucijo za jugoslovansko deklaracijo. Kdo je za to?“ Na zborovališču je zaorilo nepopisno navdušenje in iz tisoč grl je donel klic: „Živela deklaracija, živela Jugoslavija!“

Nato so zborovalci zapeli „Hej Slovani!“ in prostor se je polagoma praznil.

Med tem pa so Nemci v Spodnjem Dravogradu umivali razbite nosove in znašali svojo jezo nad posameznimi Slovenci. O raznih junaških činih Nemcev poročamo pozneje.

Izgubila

se je dne 25. marca proti 1/2 12 uri ponoči na poti od kavarne „Rathaus“ do železnega mesta kotuhata žena. Ista je sive barve, velike oblike in dobro ohranjena. Kdor je je našel, se prosim, da jo proti nagradi odda mestnemu uradu na najdeno predmeto v Mariboru.